

REMEMBRANCES DE L'AIET

Pau Guix

En celebració de la primera dècada d'existència de l'AIET se'ns ha demanat a aquells directors que, al llarg dels deu anys d'existència, hi hem col·laborat, de revisar la nostra experiència i oferir-la als lectors d'ASSAIG DE TEATRE. En el meu cas concret, però, l'experiència no només resta limitada a les posades en escena de les obres *Sade I*, de coautoria pròpia i Xavier Padullés, estrenada a la Mostra de Teatre Universitari del Grec 1997, i d'*El señor Martín*, de Gastón Cerana, i *Una buena afeitada*, de Juan Sasiaín, estrenades aquest mateix any 2003. I això és així perquè vaig formar part de la junta directiva de l'Associació al llarg de sis anys gràcies als quals vaig poder participar en nombroses produccions i en l'organització de conferències i seminaris; també vaig proposar la creació d'un premi de teatre per a joves autors universitaris, i me'n vaig responsabilitzar de les quatre primeres edicions, i m'enorgulleix que encara avui dia continuï i que, a més, hagi crescut. I tot això, que vaig poder fer i aprendre a l'AIET, ha estat una part important per a la meua tasca posterior de director, escriptor i productor, la qual en el seu moment fou completada amb ensenyaments teoricopràctics provinents de l'assistència a les lliçons d'en Ricard Salvat a la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, que, d'altra banda, eren obligatòries en el meu pla d'estudis, però de les quals vaig extreure coneixements que m'han servit per entendre molt millor el fet teatral i, particularment, la feina del director d'escena, així com per obtenir una visió analítica i crítica de les realitats teatrals que ens envolten i d'aquelles que, per poca fortuna, no. Un exemple d'això darrer és l'ofertament que em va fer en Ricard Salvat per dirigir les obres *El señor Martín* i *Una buena afeitada*, ambdues d'autors argentins, pertanyents al cicle teatral que es va iniciar l'any 2000 a Buenos Aires, Teatro x la Identidad. Aquest cicle recupera la vocació social del teatre que, per desgràcia, a les nostres contrades ha estat entaforat pels poders públics i els seus diligents servidors. M'ha permès de trobar-me unes dramaturgies sorprenentment allunyades tant d'aquelles majoritàries del nostre país com de la meua pròpia. I m'ha permès de treballar amb actors estrangers, en aquest cas concret d'argentins i xilens, amb un mètode i un enteniment interpretatiu molt diferent d'aquell al qual hi estem acostumats. I això és quelcom que he d'agrair a l'AIET, ja que pocs altres ens poden donar una oportunitat així. Recordo quelcom de similar, quan el 1998, amb l'Associació, vàrem apropar l'obra *El cadáver encerclat*, de Kateb Yacine, al nostre país, una oportunitat que no s'hagués produït mai sense l'existència de l'AIET. Aquesta mateixa consideració és, per desgràcia, molt directament aplicable al teatre experimental i d'investigació; i dic això perquè amb l'espectacle *Sade I* vaig tenir la valuosa oportunitat de posar en escena tota una sèrie de qüestions escèniques i dramaturgiques que m'intrigaven i em feien capficar respecte a realitats i no-realitats, objectivisme i subjectivisme, biomecanicisme, realisme, simbolisme i antipsicologisme. Amb deler vaig poder dedicar-m'hi al llarg de tres intensos mesos d'assaig i, en el moment del

muntatge, vaig continuar les investigacions amb un profund estudi de la gramàtica de la llum, dels vuits i els volums de l'espai escènic, i de les formes i les textures dels teixits del vestuari.

En definitiva, crec que tots hem d'encomiar la tasca d'investigació i de difusió tant teòrica com de pràctica escènica, i la seva voluntat d'historiar les múltiples realitats teatrals de l'Associació d'Investigació i Experimentació Teatral i dels seus membres de la Junta Directiva, dels seus socis i, molt especialment, la del seu impulsor i mantenidor, el Dr. Ricard Salvat, sense la figura del qual ens hauríem perdut a Catalunya tants i tants altres teatres i realitats escèniques alternatives, les quals hem pogut conèixer; des de l'observació del rigor i des d'estètiques diverses.

Per tot això, per molts anys, AIET!

La pell de brau, de Salvador Espriu, dirigida per Ricard Salvat, en la versió del 1995. (J. I. Morelló)